

MÉREGTELENÍTŐ

2019.01.szám

KÖSZÖNTELEK KEDVES OLVASÓ!

Az év első napjaiban keressük, merre is kellene indulni, de van az úgy, hogy nem látjuk magunk sem, így mutatni sem tudjuk az utat.

Ilyen téli ködös, havas sötétségben rosszak a látási viszonyok. Fizikai világunkban is, no meg, érzelmi és lelki életünkben is besötétedik olykor. Hát ilyenkor fontosak az automatikusan kigyulladó vészlámpák. Fontosak a kapaszkodók. Amikor a kinti fények beragyogják életterünket, ezek nem is láthatóak. De a nagy sötétben erős fényt adnak, segítenek tájékozódni életünk útjain.

A három napkeleti bölcs csillagásznak a Csillag fénye volt a jelzőfény.

Nekem életem csodái, egészen a jelen napok csodás kis gyógyulásáig. Ezek biztatnak, reményt adnak, erővel töltenek el a nagy sötétben is.

Számodra milyen fények jelzik, hogy nincs baj, minden rendben van, csak éppen most nehezebb az élet? – De hát kinek könnyű? Neked mi a Jel, hogy egy kézben vagy, mely megtart, - hisz ezt ígérte. Jel, hogy van, Aki tud Rólad, Veled van nyomorúságaidban, átvezet mindezen. Mert szeret Téged, Neked teremtette ezt a csodás világot. S tudhatod, az út végén Ő vár. Látod már a fényeket? Fontos, tartsuk karban a jelző-lámpáinkat.

Hamvas Béla: Isten tenyerén

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.

Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam az erdőket fürödni a fényben.

Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét,
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.

Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél,

Millió apró tükörben láthatod magad,
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

Aranyosi Ervin:

Legyen a világon örökké karácsony!

Minden évben várjuk, hogy újra megszülessen,
aztán megint várunk, hogy közöttünk lehessen!
Pedig egész évben köztünk van a helye,
csak szívünket töltsük szeretettel tele!

Ne csak sajátunkat, de mindenki másét,
őrizzük a csodát, az élő Messiásét!
Kövessük példáját, tanuljunk belőle,
szeretet csodáját örököltük tőle!

Lépjünk hát nyomába, hisz kétezer éve,
az esthajnalcsillag felkúszott az égre,
s azóta hirdeti, hogy Ő megszületett,
miért hűl ki bennünk mégis a szeretet?

Várjuk születését, meghalni m'ért hagyjuk,
sok szép tanítását gyakran megtagadjuk.
Magunk tesszük rabbá, s lesünk ki a rácson,
hátha megszabadít minket a karácsony!

Pedig, ha szívünkben tanítása élne,
szeretete rosszat mind jóra cserélne,
s megtalálnánk végre földi létünk célját,
s követnénk a békét, a szeretet-példát!

Gyújtsunk meg egy gyertyát, hadd lobbanjon lángra,
hadd hozzon igaz fényt az egész világra!
Szeretet költözzön minden élő szívbe,
legyen bennünk bőség-asztal megterítve!

Ne éhezzen tovább lélek itt a Földön,
lelkünk öröklétre élön készülődjön!
Hadd szülessen újjá, s maradjon itt végleg,
hisz az ember tudja, a szeretet a lényeg.

Díszítsuk fel lelkünk újjászületésre,
szeretet igéit mind, mind belevésve,
nyissuk fel szemünket, hogy mindenki lásson,
legyen a világon örökké karácsony!

Jókai Anna: Bölcsek és pásztorok

Honnan tudták? Honnan a bölcsek, és honnan a pásztorok, hogy ki az, aki megszületett? S miért éppen ők, ők először, s nem valaki mások az annyiféle foglalatosságú és minősítésű, egyébként fürge és mohó sokaságból?

Márk a Születés misztériumáról titokzatosan hallgat. Máté evangéliuma a bölcsekről

beszél, a napkeletiekről, akik a csillagkonstellációból számították ki, hogy az idő beteljesedett. Lukács viszont a pásztorokról szól, akik megkapták a hírt angyali kinyilatkoztatásban a lélek megérintése által. János nem részletez, hanem összefoglal, a legmagasabb szakralitás nyelvén: „Kezdetben vala az Ige... és az Ige testté lőn és közöttünk lakozék.” Ez már a beavatottság foka. A tömör érvényességé. Amiben minden benne van. Elvenni belőle tilos. Hozzátenni locsogás. De teljességében átvilágítani és megélni: a személy dolga. És az érett személyek szellemi zamata által egyszer tán csak „megemészthető” földi ittlét dolga.

Mindenki tanuló az univerzumban: óvodától az egyetemig. Vannak bukók, vannak ismétlők. Vannak előrerukkolók. S vannak, akik „oktatásukat” észre sem veszik.

Ami igaz, az igaz: nem könnyű a tanítványnak, ha felismeri a Mesterét. Mert akkor követni kell. Nem dicsérgetni, nem a szavait szajkózni, nem kisajátítani, nem megszarolni, nem kihasználni őt, hanem követni. Ki, ahogyan képes rá. A bölcsek módján, elsősorban az eszével, vagy a pásztorok módján, elsősorban az érzéseivel. S egyszer talán a kettő szintézisében, egész lényével, végre.

A Gyermekek körül semmi sem véletlen. A köréje gyűlt társaság sem az. A krisztusi impulzus megérkezett, a kor „legokosabbjaihoz” és a kor „legegyszerűbbjeihez” fordult a híradással. Az olló szétnyílt szárnya között így fogta be a minden rendű és rangú emberiséget. Jött a végtelen csillagövon át, kettős megváltó erővel: a világfelismerés és a világszeretet sugallatával; hogy ugyanazt az Istent kell felragyogtatnunk az agyunkból, mint a szívünkben.

Mégis: tapasztaljuk, hogy jelenünk a mai „pásztorokat” lemosolyogja, s a mai „bölcseket” igyekszik a kaszttól kivetni. Bizony, a primitív, a visszamaradott nézi le itt az eredendően, természetesen egyszerűt; szimpla, egysíkú anyagtudós a bonyolultabb, több síkon egzisztáló életkutatót. Megteheti. Megtehetik Mindenkinek szabadságában áll a szabadságát szűkíteni vagy rosszul használni. Butának vagy örültnek nyilvánítani a gyermeki tisztát vagy a túlgondolót. „Nem tudják, mit cselekszenek.” Hamis ok: hamis következtetés. Hamis cél: előbb-utóbb hamissá torzul az igyekezet is. Így hát legyen elnéző, akit lenéznek. A csillagok és a lélekmély biztonságával legyen az. Ne sértse a „felszín fecsegése”.

A látszatra „fentiek” között ma gőg uralkodik, a valóban „lentiek” között pedig a megrögzöttség. Amott az alázat hiányzik, imitt a szellemi kíváncsiság. Fájdalmas dolog ez. „Szülessék meg bár ezerszer is Krisztus Betlehemben és nem benned – örökre elvesztél.” (Angelus Silesius)

Krisztus ezért akiknek hírt adott, felelősséget is adott. Akik akkor – a többiek helyett is, szinte a többiek képviselőjében először megláthatták, először találkozhattak Vele, azoknak, azok utódainak ma sincs mentsége. Sem a gyávaságra, sem a lustaságra, sem a közönyre. A hírt szélteben-hosszában, horizontálisan és vertikálisan terjeszteni kell. Kopogtatni kell az ajtókon – sőt olykor dörömbölni talán –; mindenki ajtaján. (A Heródesekén, a farizeusokén, az álírastudókén is.) Mert végső soron senki sincs kizárva. Mindenki fogadhat. Krisztus óta az emberen múlik – legnagyobbbrészt – az ember.

Csak élni kellene végre teljes mélységében ezzel a kegyelemmel. Tudni, amit hiszünk. És hinni is azt, amit tudunk már.

Az új évezred ezt várja tőlünk. A pásztorlelkű bölcseké lesz a jövő. (1989)

Nagy Gáspár: Háromkirályok

Nem Kínából
Perzsiából

Milyen fényes
fönn a csillag

De nem félnek
célhoz érnek

Jön a Három
teveháton

Szívük köze-
pébe villan

Megy a Három
teveháton

Nekik aztán
nem jár járom

Hát követik
napestelig

Megy hazáig
Perzsiáig

Szabadok hi-
szen királyok

Amíg a Hold
ki nem telik

Útjukon csil-
lag világít

Milyen hosszú
a sivatag!

Nagy Heródes
mint kígyó les

Milyen forró
és hallgatag

Rájuk szisszen
ő az isten!

Mi is csillagot követünk?

Vízkereszt az egyik legrégebbi ünnep, régebbi a karácsonynál. Görög neve epiphaneia, mely szó szerint azt jelenti: megjelenés, ragyogás. Mitológiai jelentése: az isteni lény személyes megjelenése az emberek között. A korai keresztény gondolkodásban a szó jelentése összefüggött avval az evangéliumban szereplő fontos eseménnyel, amikor

Keresztelő Szent János a Jordán folyónál megkeresztelte Jézust (Mk1:10,11)

Babits Mihály: Csillag után

**Ülök életunt szobámban
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsőd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal,
keserűszagu mirrhámmal,
kenném véres lábadat.**

Történet a szeretetről (ismeretlen szerző)

Karácsony reggelén hajnali négykor egyszerűen kiszállt az álom a férfi szeméből. Az apja mindig ilyenkor ébresztette, hogy segítsen a fejszénél. Különös, mennyire beleívódott a fiatalkori megszokás! A papa már harminc éve halott, ő négykor mégis minden reggel felébred. Persze megtanulta már, hogy ilyenkor a másik oldalára forduljon, és tovább aludjék, de ezúttal december 25-e lévén nem próbálkozott ilyesmivel.

De mit is jelent most a karácsony varázsa? Már a saját gyerekei is felnőttek és kirepültek. Magukra maradtak a feleségével. Tegnap az asszony azt mondta: „Olyan fáradt vagyok, Robert. Csak holnap díszítsük fel a fát!” Bólintott és a fenyő kint maradt a konyhai szélfogóban.

Miért olyan éber ma éjjel? Hiszen még éjszaka van, tiszta, csillagos. A holdat nem látni, de a csillagok fantasztikusak! Mikor erre gondolt, a csillagok mindig óriásinak és ragyogó fényűnek tetszettek így karácsony előtt, különösen az egyik, az összes többinél nagyobb és fényesebb. Szinte mozogni látta, ahogy akkor, azon a réges-régi éjszakán.

Tizenöt éves volt, még az apja farmján lakott. Imádta az apját. Csak akkor jött rá erre, amikor egyszer néhány nappal karácsony előtt meghallotta a szülei beszélgetését.

- Mary, én úgy restellem reggelenként felverni Robot. Növésben van, kell neki az alvás. Ha látnád, hogy milyen mélyen alszik, amikor bemegyek hozzá. Bárcsak egyedül is boldogulnék.

- De nem boldogulsz, Adam - felelte keményen az anyja - egyébként sem gyerek már, ideje, hogy kivegye a részét a munkából!

- Igen - ismerte el az apja - de akkor is utálok felkelteni.

Ezek a szavak valamit megindítottak benne. Hiszen a papa szereti őt! Többet nem is kérette magát reggelenként, nem piszogott az öltözéssel. Kipattant az ágyból, az álmoságtól vakon tántorgott, csukott szemmel rángatta magára a ruhát, de felkelt.

Aztán azon a szentestén tizenöt éves korában lefekvés után néhány percig a másnapra gondolt. Bárcsak szebb ajándékot adhatna az apjának. Szokás szerint elment a tízcentes boltba és vett neki egy nyakkendőt. Addig elég szépnek is találta, de most azon tépelődött, miért is nem hallotta idejében a szüleit, akkor egy kicsit többet spórolt volna össze. Feküdt az oldalán, felkötökölt és kinézett a tetőablakon. A csillagok fényesen ragyogtak, fényesebben, mint valaha, különösen az egyik, meg is fordult a fejében, hogy talán tényleg az a betlehem-i csillag.

- Apu - kérdezte egyszer kiskorában - mi az a jászol? - Amiből az állatok esznek az istállóban, mint nálunk. Szóval Jézus istállóban született és a pásztorok, meg a napkeleti bölcsek az istállóba vitték neki a karácsonyi ajándékot! Ez a gondolat most szöveget ütött a fejében. Miért ne adhatna valami különös ajándékot ő is odakinn, az istállóban az apjának? Korán fölkelne, már négy óra előtt, kisonna az istállóba, és elintézné az egész

fejést. Meg tudja csinálni egyedül, még ki is almoz, és mire az apja hozzá akar kezdeni, látja majd, hogy minden kész. Mindjárt tudni fogja, hogy ki csinálta. Magában kuncogva bámulta a csillagokat. Igen, ezt fogja tenni, csak nem szabad túl mélyen elaludnia. Legalább hússzor felébredt, és minden alkalommal gyufát gyújtott, hogy megnézzze régi óráját: így jött el az éjfél, fél kettő, aztán kettő. Háromnegyed háromkor kibújt az ágyból, felöltözött. Leóvakodott a nyikorgó falépcsőn és kilépett az éjszakába. Az a nagy, rőt, aranyfényű csillag alacsonyabbra ereszkedett az istálló fölött. A tehének álmosan és meglepetten fogadták. Nekik is korán volt még. Mindegyiknek vetett egy kis szénát, aztán fogta a sajtárt, meg a nagy tejeskannákat. Mosolyogva gondolt az apjára és kitartóan fejt, a tej vastag sugárban fröcskölt az edénybe, csak úgy habzott. Ez egyszer nem munkának érezte a fejést. Valami más volt ez: ajándék az apjának, aki szereti őt. Elkészült, a két kanna megtelt, szépen letakarta őket, és gondosan becsukta a tároló ajtaját, nem felejtette el ráfordítani a kallantyút. Helyére tette a fejőszéket az ajtó mellé, és felakasztotta a tisztára mosott sajtárt. Aztán kiment az istállóból és bereteszte maga mögött az ajtót.

A szobába érve már csak egy perce maradt, hogy a sötétben lehányja magáról a ruhát és beugorjon az ágyba, mert már hallotta is, hogy jön fölfelé az apja. Fejére húzta a takarót, és elfojtotta zihálását. Nyílt az ajtó.

- Rob! - szólt az apja. - Ideje fölkelni fiam, az állatokat karácsonykor is el kell látni!

- Mindjárt - dünnyögte álmos hangon.

- Előre megyek, igyekezz utánam!

Az ajtó becsukódott, ő meg mozdulatlanul feküdt tovább, alig tudta visszartartani a nevetést. Pár perc múlva már a papa is tudni fogja. Csigalassúsággal vánszorogtak a percek. Tíz, tizenöt, nem is tudta mennyi, aztán végre ismét meghallotta az apja lépéseit. Az ajtó kinyílt. Nem moccant.

- Rob!

- Igen, apa!

- Te büdös! - nevette el magát az apja, valami furcsa, szipogó nevetéssel.

- Azt hitted lóvá tehetsz, he?

Már ott állt az ágya mellett, tapogatva kereste, lehúzta róla a takarót.

- Boldog karácsonyt, Apa!

Megtalálta az apját, görcsösen belékapaszkodott, érezte ölelő karját. A sötétben nem láthatták egymás arcát.

- Köszönöm, fiam! Ennél szebbet még soha senkitől nem kaptam.

- Azt akartam, apa, hogy tudd, mennyire... - buktak ki belőle önkéntelenül a szavak. Nem tudta folytatni.

- Na, azt hiszem, visszamegyek lefeküdni - szólalt meg a férfi egy pillanat múlva. - De nem, a kicsik már felébredtek. Most jövök rá, hogy még sohasem láttalak benneteket, amikor meglátjátok a karácsonyfát. Mindig odakint voltam az istállóban. Gyerünk le!

Felkelt, másodszor is felöltözött, együtt siettek le a karácsonyfához. Kisvártatva nap úszott a fényes csillag helyére. Micsoda karácsony volt! Kis híján újra

elfogta a gyöngesség, miközben szégyenlős büszkeséggel hallgatta az apját, amint anyjának meg a kisebb testvéreinek mesélte, hogy s mint csinált meg Rob mindent egyedül.

- Ez a legszebb karácsonyi ajándék, amit valaha kaptam, fiam, és minden karácsony reggelen emlékezni fogok rá, amíg csak élek.

Odakint most lassan aláhanyatlott a fényes csillag. A férfi fölkelt, köntöst és papucsot vett, felsettenkedett a padlásra, hogy előkeresse a karácsonyfa-díszes dobozt. Lehozta a nappaliba, aztán becipelte a fát. Kis fácska volt - amióta a gyerekek elköltöztek, nem vettek nagyobbat - de szépen beállította a tartóba. Nagy gonddal díszíteni kezdte. Hamar elkészült, az idő ugyanolyan gyorsan telt, mint azon a réges-régi, istállóbeli hajnalon.

Bement a dolgozószobájába a kis ékszerdobozért, elővette a feleségének szánt gyémántcsillagot, nem nagy, de finom munka. Felkötözte az ajándékot a fára, aztán leült és nézte. Nagyon szép, és hogy meglepődik majd az asszony! De valahogy mégsem volt elégedett. Meg akarta mondani neki, mennyire szereti. Már rég nem esett szó köztük ilyesmiről, pedig nagyon is szerette, még sokkal inkább, mint fiatal korukban. Ez jelentette életében a legnagyobb örömet: az, hogy szeretni tud! Biztosra vette, hogy vannak, akik egyszerűen képtelenek bárkit is szeretni. Benne viszont még mindig elevenen élt a szeretet. Hirtelen eszébe villant, hogy attól a naptól fogva van ez így, akkor fogant meg benne a szeretet, amikor megtudta, hogy az Apja szereti. **Igen, ez az igazság: csak a szeretet ébreszthet szeretetet!** És ő most újra, meg újra képes továbbadni ezt az ajándékot.

Ezen a megszentelt karácsony reggelen a feleségének kell adnia. Leírhatja levélben, amit az asszony majd elolvas és örökre megőriz. Az íróasztalához ült és hozzákezdett a szerelmes levélhez: "Egyetlen Szerelmem!..."

***

Klaus Hemmerle: Nem ismered az angyalt?

Nem ismered
az angyalt,
aki téged is hív,
mert Istennek szüksége van rád,
hogy a szeretet újra megszülethessen?

Nem ismered
a csillagot
aki utadat-
még ha néha tévútnak is tűnt -
a Gyermekhez vezette?

***

Kónya Lajos: Kérlek

ó időm teljessége
válts meg engem
törd fel magányom
tojáshéjját
szabadítsd ki
boldogságom
csipogó csibéit
borítsd rájuk
angyalszárnyad

Oven Arnold: Az ajándékozás szelleme

Adj megbocsájtást
az ellenségednek,
Türelmet az ellenfelednek.
A szíved a barátodnak.
Jó szolgálatot ügyfeleidnek.
Jóindulatot mindenkinek.
Jó példát minden gyereknek.
Megbecsülést önmagadnak

Kiss Péter: A kezed

Mint halvány gyökerek
Futják be az erek.
Mindinkább mondanám:
Eltörlik a magány
Kékkő kiáltását.

Kis puha bilincsek
Melegen ölelnek.
Álmaim hajnalán
Ajkamhoz hajlítottán
Kérem mozdulását.

Gyűrűjébe fogva,
Sohasem halódva
Ellenkezik tagom,
És én mindig hagyom
Rezgő simítását.

Ha pillám lehunyom,
S a csendet hallgatom,
Örök-kék mezőkön
Bőrébe költözöm:
Oldva szorítását.

Kányádi Sándor: Betemetett a nagy hó

Betemetett a nagy hó
erdőt, mezőt, rétet,
minden, mint a nagyanyó
haja, hófehér lett.

Minden, mint a nagyapó
bajsa, hófehér lett,
csak a feketerigó
maradt feketének.

Elnézést kérünk azoktól, akik ismerik az alábbi írást, hisz korábban már olvashattuk **Böjte Csaba** 2008-ban írt levelét, mely most a visszaemlékezések során került ismét kézbe.

Ajándék szeretetből

...Ajándék! Annyira szép ez a gondolat: minden, ami van a Földön, minden Isten ajándéka. A szép kék ég, a két kezünk, az élet maga, minden-minden Isten ajándéka.

Olyan jó ezzel a hittel nézni a körülöttünk lévő dolgokat, személyeket, mindent. Végül is lehetne fekete és fehér a világunk, mint a régi televíziókban, akkoriban úgy is megértettük a filmeket. De milyen szép, hogy Isten irántunk való túláradó szeretetében megajándékozott a színek világával.

És gondoltál az ízekre? Végül is lehetne csupán két-háromféle íz: "saláta és retek, osszátok be!" - mondhatta volna az Isten. Ha te elmész valahova látogatóba, és ott hatfogásos ebéddel várnak, az egyet jelent azzal, hogy fontos vagy nekik, szeretnek téged. A mi Urunk Istenünk hányféle gyümölcscsel, zöldséggel, ízzel fogadott születésedkor? Az autónál nincs vaníliás meg kakaós üzemanyag, egyetlen fajta üzemanyag van, és az autó milyen jól megvan vele! Túláradó szeretetében elhalmoz a Teremtőnk ajándékaival, azt akarja, hogy jól érezzük magunkat ezen a földön. Maga a lét is ajándék, szeretetből!

Aztán ott vagy te magad: csodáld meg a kezedet, ahogy fogsz vagy simogatsz, ahogy kenyeret szelsz, írsz, vagy keményen dolgozol. Kezed Isten szép ajándéka. A lábad, melyen jársz, szaladsz, futballozol és úszni is tudsz vele, ajándék, ingyen kaptad. A szíved! Egyik gyermekemnek születési rendellenessége volt az egyik szívbillentyűjével. A sikeres műtét két és félmillió forintba került. Az én szívem, mind a négy billentyű, szépen csendben dolgozik negyvenhét éve, csak a négy billentyű tíz millió forint. Ajándék, semmit sem adtam érte.

Olyan jó dolog azt tudni, hogy amikor még meg sem születél, akkor Isten kiválasztott egy lányt vagy egy fiút, és elkezdte formálni, alakítani, szépíteni, hogy neked adja ajándékba. Igazából Isten teremthette volna valamennyiünket ugyanarra a kaptafára. Vagy csinálhatott volna 2-3 kaptafát: egy szőkét, egy barnát, egy feketét. Minek komplikálni? De minden ember más. Mindenki a maga módján egyetlen, és csodaszép. Isten így látta jónak, nagylelkűségében, legyen áldott az Ő jósága. A bőség gazdagsága!

Jó dolog ajándékot kapni!? Olyan jó dolog úgy nézni a másokra, hogy ő számomra Isten ajándéka, áldása, simogatása. Isten nagyon szeretne téged boldoggá tenni, és ezért megajándékoz a kedveseddel, menyasszonyoddal, feleségeddel. Isten legcsodálatosabb ajándéka a te kedvesed, menyasszonyod, vőlegényed, ki elfogad, értékkel, és boldoggá tesz.

Persze fontos tudni, hogy nemcsak a másik ajándék számomra, hanem én is ajándék vagyok számára. Ül le és tudatosan érezd magad ajándéknak, áldásnak. Isten annyira szereti a te kedvesedet, annyira akarja az ő boldogságát, hogy megteremtett téged. Te vagy a válasz a társad kérdéseire, értelme a reggeli kelésének, munkájának. A te simogatásod Isten hálája

jóságáért, becsületes tiszta életéért. Ül le a szobádban, és éld át ezt az érzést. Te nem egy sodródó falevél vagy, egy értelmetlen seb ezen a földön, hanem áldás és ajándék. Gondolkozz el, vajon a léted valóban Isten áldása a másik számára? Tedd fel a kérdést: "Valóban ajándék vagyok a másik számára? Ez a mai napom, ez a mondat, amit mondtam, ez simogatás volt? Egy kedves ölelés? Áldás? Gyógyír a másik sebére? Meleg tavaszi eső, napfény, mely virágbomlásra indítja társamban a félénk rügyeket?" Isten senkit nem azért teremtett, hogy átok legyen, nehézség, vagy keserves botrány ezen a földön. Az Úr azt szeretné, hogy mindannyian a magunk módján családuink, népünk, nemzetünk, egyházunk számára az ő áldása, ajándéka, szeretetének a jelei legyünk. Legyél azzá, amiért születted, merd vállalni önmagad, és boldog leszel! Isten szeret téged. Hiszen élsz!

Csaba testvér

Érdeemes elolvasni!

Francis S. Collins: Isten ábécéje - Egy tudós érvei a hit mellett

Francis Collins genetikus, az NIH igazgatója, aki a Humán Genom Projektet, az ember teljes génkészletét feltérképező kutatást vezette, írhatott volna egy minden konfliktust kerülő, általános elismerésre joggal számot tartó könyvet a közelmúlt egyik legfontosabb, csodálatraméltó tudományos eredményéről. Azonban a nemrég Magyarországon is megjelent írása - melyet az Akadémia kiadó adott ki -, egészen más lett. Az Isten ábécéje c. könyv részben önéletrajz, mely megmutatja hogyan jutott szakmailag előre, és nyitott a hit felé tudósként. Nyíltan vállalja vallásos hitvilágát, egyaránt szól a kételkedőkhöz, a hívőkhöz és a tudomány iránt érdeklődők számára is sok új mondanivalója van. Számos olyan kérdést vet fel, melyeken azok is töprengtek már, akik nem foglalkoznak tudományos problémákkal.

Gondolkodó emberként biztos sokan feltettek már maguknak olyan kérdéseket, hogy vajon ki is teremtette a világot? Mi volt az ősrobbanás előtt? Az evolúció az bullshit, vagy tényleg bizonyítható fejlődéstörténetünk? De ha az evolúció biztos, akkor a vallás és Isten szerepe hogy kerül a képletbe? Collins sok más mellett ezekre kísérel meg válaszokat adni, elég alaposan és hitelesen. Hatalmas vállalkozásba fogott könyvével, melyben törekszik a tudományos és a spirituális világképek kibékítésére. A tudomány és a hit összeegyeztetése Amerikában sokkal érzékenyebb kérdés (egy, a könyvben szereplő kutatás szerint az amerikaiak mindössze harmada fogadja el az evolúciót bizonyított tényként, és a két „tábor” tagjai valóságos háborúban állnak), ezért nagyon bátor tett a két álláspont közötti harmónia keresése és megteremtése. A világhírű természettudós azt kívánja megbizonyítani az olvasóinak, hogy a tudomány jelenlegi ismeretei nemcsak hogy nem zárják ki Isten létezését, hanem egyenesen valószínűvé teszik.

Ez az olvasmányos, inspiráló könyv jó alkalmat kínál számunkra, hogy elgondolkozzunk az emberi létezés legnagyobb kérdésein.

Csodákat kemény munkával lehet teremteni.

Soha nem fog járni. Tolószékben éli le az életét. Készületlenül ért az orvosok állítása. Mintha mázsás köveket gördítettek volna a mellkasomra. Még sosem voltam olyan kétségbe esett.

Szörnyű autóbalesetem után napokig élet-halál között lebegtem. Amikor magamhoz tértem, minden tagomat sínben és gipszben találtam, csípőmet, medencémet súlyokkal húzták. A lábam állapota aggasztott leginkább. Eddigi életformámban mindig úton voltam, el sem tudtam képzelni, mi lesz velem bénán.

Mozdulatlanul feküdtem, és a gyerekkoromban tanult imák jutottak eszembe. Csak erre hagyatkozhattam. Egyre csak egyetlen fiam járt a gondolataimban, hogyan csepegtethetnék bele némi reményt, hogy bízzon anyja felgyógyulásában. Igyekezett ő vidám lenni, de szemeiben láttam a ki nem mondott félelmet. Valahogy el kell vele hitetnem, hogy nem örökre leszek tolószékhez kötve!

Arra gondoltam, ezt a szomorú élményt is felhasználhatom, hogy tanítsam őt, mit kell tenni, ha ilyen szerencsétlenség éri az embert. Meg akartam neki mutatni valamit ír makacsságomból, mely mindig átsegített életem legkeményebb erőpróbáin.

A terapeuták mindent megtettek a javulásomért. Megesküdtem, hogy eltanulok tőlük mindent.

...Biztosan tudtam, hogy felrúgom a kórházi szabályzatot, mikor egyik este 10 órakor az ápolónő esti körútja után megkíséreltem a felkelést. Szükségem volt arra, hogy ellenőrizsem, magam mire vagyok képes.

Először azt tanultam meg, miként juthatok el az ágytól a tolószékig. Heteken át apró mozdulatok megtanulásával haladtam előre. Félttem, hogy el fogok esni, de az ágyhoz kötöttségtől még jobban félttem. A felállás a tolószékből és a visszafekvés az ágyba nagyon nehéznek bizonyult, de előbb-utóbb ezt is meg tudtam csinálni. Kíváncsi voltam, mit szólnának az ápolóim, ha meglátnák egyéni küzdelmeimet.

Minden esti próbálkozásomat imával kezdtem. Lelki támaszommal könnyebben legyűrtem a testi fájdalmakat is, így a mozgás is könnyebben ment. A könyörgő imáimat lassan felváltották a hála szavai, ahogy észleltem kis előrehaladásaimat.

Amikor már biztonságosan sikerült visszajutnom az ágyba, használni kezdtem azt a botot, amit az előző beteg hagyott itt a kórteremben. Lehet, hogy az ápolónők észrevették, hogy reggel a tolókocsi nem ott áll, ahol este hagyták, de nem szóltak semmit. Összebeszélhetek a hátam mögött? nem tudom, mindenesetre hallgattak. És én heteken át küzdöttem azért, hogy néhány centimétert előrehaladjak.

Gyakran álmodtam, hogy szaladok az iskola folyosóján, vagy labdázom a többiekkel - sőt, autót is vezettem. És biztos voltam benne, hogy egyszer megszabadulok a tolószéktől.

Eljött a pillanat, amikor titkomat meg kellett osztanom azzal, akit legjobban szeretek. Egyik este, mielőtt fiam megérkezett volna a szokott időben, átültem a tolésszékbe, és magam elé helyeztem a botot. Mikor meghallottam, hogy köszön a nővéreknek a pultnál, nehezen lábra álltam. Amint kinyílt az ajtó, tettem néhány lépést. Minden fájdalmam elszállt, mikor felkiáltott: - *Anya, Te jársz!?*

Most már önállóan tudok járni, de néha botra kell támaszkodnom.

Tudok közlekedni, meg tudom látogatni a barátaimat.

Büszke vagyok a teljesítményemre. De a legszebb élményem az volt, mikor fiam szájából az a három szó elhangzott. /Martha E. Nicholson/

***

Tartsd szem előtt a célt!

Nem vitatom, hogy van, aki könnyebb, van, aki nehezebb helyzetben él, és ebből a pozícióból kell valamit kihoznia. De hát a Forma 1-ben sem mindenki indulhat pol-pozícióból... Egy nagyon tanulságos történetet találtam a célok-ról.

Florence Chadwick csak áthatolhatatlan ködfüggönyt látott, amikor előre-nézett. Tagjai elgémberedtek, már csaknem tizenhat órája tempózott.

A nők közül elsőként úszta át mindkét irányban a La Manche csatornát. Most, harmincnégy évesen azt tűzte maga elé, hogy a Szent Katalin-szigettől a kaliforniai partokig úszik.

Azon az 1952. július 4-i reggelen a tenger jeges fürdőnek tűnt, a köd úgy összesűrűsödött, hogy alig látta a kísérő csónakokat. Cápák cirkáltak magányos alakja körül, csak riasztólövésekkel lehetett elzavarni őket. Óráról órára vergődött előre az óceán fagyos szorításában, mialatt milliók figyelték az országos tévélánc képernyőin. Mellette, az egyik csónakból az édesanyja és az edzője biztatta. Azt állították, hogy már nincs messze a cél.

Ő azonban csak a ködöt látta. Buzdították, hogy ne adja fel. És ki is tartott, egészen addig. Már egy kilométer sem volt hátra, amikor kérte, hogy húzzák ki. Órákkal később, még mindig dideregve nyilatkozta egy riporternek:

- Tudja, nem mentegetőzősképpen mondom, de ha láthattam volna a partot, akkor végig csinálom.

Nem a kimerültség, nem is a hideg víz győzte le. Hanem **a köd**. Egyszerűen nem látta a célt. Két hónap múlva ismét megpróbálta. Ezúttal a nem kevésbé sűrű köd ellenére tántoríthatatlan elszántsággal úszott, **a cél világosan kirajzolódott elméjében**. Tudta, hogy valahol a ködfal mögött ott a száraz-föld, és ezúttal sikerült!

Florence Chadwick lett az első nő, aki átúszta a Szent Katalin-csatornát, két órával megjavítva a férfi világcsúcsot! (K. Zs.)

Klaus Hemmerle: Ahol vagyunk

Isten számon kérő, helyre igazító kiáltása: „Ádám, hol vagy?” nem Isten utolsó szava. Karácsony után ez a kiáltás is másként hangzik: Isten többé nem a távolból hívja az embert, hanem utána megy, ott keresi, ahol van, Isten önmagában keresi és találja meg.

Ember lett. Tudja, milyenek vagyunk, úgy ismeri a szív mélységeit és gonoszságunk következményeit, mint senki más. Mégsem fordul el tőlünk, nem mond le rólunk, hanem azzá lesz, amik mi vagyunk. Magára vállal mindent, amik mi vagyunk, a legszörnyűbbet is, magába fogadja, és magában szenved végig, és meggyógyítja abban a szeretetben, amely a végsőig elkísér minket.

Amikor Isten ma hív, utánunk kiált és megkérdezi: „Ádám, hol vagy?”, akkor az új Ádámhoz irányít minket, saját emberré lett Fiához. Benne megtaláljuk önmagunkat, Benne megtaláljuk Őt, Benne megtaláljuk a reményt, amit senki és semmi nem vehet el többé, az új kezdetet, aminek soha nincs vége.

Ezzel a bizonyossággal őrizhetjük meg a bátorságunkat: **a bátorságot az emberekhez, önmagunkhoz, korunkhoz.**

***

Ribinszky Zsófia:

Lassulni kéne már,
nem hagyni, hogy vigyen az ár,
nem sietni, csendben lenni,
lélekre takarót, puhát tenni,
figyelemmel, hallgatással,
türelemmel, biztatással,
jó szóval, helyén valóval,
sebeket simogatóval.
Lassulni kéne már,
várni a reményt, a közalgót,
mely elsodor minden sötét felhőt,
mögé látni a láthatónak,
a valóságot gyakran torzítónak,
odabújni a Láthatatlanhoz,
elfogadva, mit jövőben nekem hoz,
és hálámmal telve körbenézve,
igen nagy volt eddig is kegyelme,
hisz velem volt, hová menni nehéz
volt,
szavával mindig melegen átkarolt,
velem jött örömben, szépségben,
mikor hegytetőről a világot
nézhettem
vagy ha egy másik szempár

rámcsillogott,
érezve, köztünk angyalszárny
suhogott.
Lassulni kéne már,
sétálni csendesen, egyedül
vagy a másikkal kettesben,
gyertyaláng mellett beszélgetni
sokat,
meghallgatni, vigasztalni másokat,
átadni magam egy belső
várakozásnak,
közben örülni az élet édes zajának,
vagy a nem várt kedves szónak,
mit egy idegentől kapok
borravalónak.
Lassulni kéne már,
nem hagyni, hogy vigyen az ár,
meghallani az érkezőt,
a reményt beteljesítőt,
Ki ajtóm előtt várja, hogy kinyissam,
érezkszerveim közül
az összeset,
hogy Szent ajándékára lelhessek
Lassulni kéne már...

Homoki-Nagy Katalin: Rókasapka

Ólomszürke, hideg november eleji nap kószált az utakon – rosszkedvet, reménytelenséget szítva a városra. A meg-megújuló szél szemet égető porfelhőt kergetett. Fáradtan, leverten baktattam az úton. Cél nélkül, csak úgy hosszában. Lábaiban hiábavaló utak fáradtsága, fejemben az elvégzetlen dolgok végelethetetlen sora – s szívemben szomorúság. Kopott voltam, s földbevágyó. Van úgy, hogy az embernek annyi ereje sincs, hogy az égbe vágyjon. Van, hogy úgy eltűnik az égről a szivárvány, mintha sose lett volna... Ösztönösen kanyarodtam be a Ferencesek öreg templomába. Bent gyertya, emberek énekeltek. Szállt az ima hatalmas lángcsóvaként az Isten felé. Csak az én füstöm tekergett keserűen a földön... Mise után a sötét templomban maradtam. Gondolatok nélkül bámultam a sárga gyertyafénybe. Istenem, ha most legalább Édesanyámhoz bekopoghatnék! Csak még egyetlen egyszer! Így még nem vágytam soha semmire. De „a keze föld már, és nincsen több keddi kalács”...A világon a legtöbbet jelentette nekem. Vele együtt az otthonom is köddé foszlott. Időnként bazalt-keményné verődik össze a hiánya. Hidegen kongott bennem az aznapi nap. Betegség, munkahelyi problémák, jogos és jogtalan szemrehányások – s végül este barátnőm tapintatlan megjegyzése: – De idétlen ez a sapka, túl nagy! – nevetett élesen, ahogy talákoztunk. Maradék lelkiem távozott el a hangja ütötte fekete lyukon. Azt a gyönyörű fehér-szürke rókasapkát ugyanis aznap vettem. Szerелеmből. Olyan igazi találkozás volt. Jó bőr, nagy ár. De elvinném bármennyiért. Rögtön fölveszem. Csodálatos, hogy nem csavargatja a hideg a füleimet. Szívemig hatol melege. S akkor a hideg zuhany: „túl nagy, idétlen!”

Indulok. Kezem a táskámért kotorászik a padban. Puha, szomorú sapkám felveszem; lehúzza fejemet. A pad szélébe kapaszkodva térdelek le, mint az öregek. Megfordulva látom, vékony, ősz hajú néni ül mögöttem. ... A néni szól valamit. Odahajlok. S akkor – jaj, Istenem: Édesanyám drága-drága mozdulatával simítja meg a csuklómát kedvesen. Csodálkozva nézem a sötétben derengő ismerős, ezüstös körvonalait. Jaj, mintha Édesanyámat látnám! S a hangja: – Kedvesem, olyan szép a sapkája, és olyan jól áll magának! – mondja mosolyogva hitetlen füleimnek, hitetlen, halott kőlelkemnek. – Köszönöm! – szakadt ki belőlem a sírás. S zúgó árként mosta, mosta a víz lelkemet fehérre...Tudtam, édesanyám nyúlt le simogatásával az égből, reményt, biztatást, hitet, életet adva. Keddi kalácsot. Mert kalács nélkül mindnyájan elveszünk. Siessünk hát egymás elé az Istentől kapott friss, meleg cipóval,– akkor majd megindul a csoda –, s az összegyűjtött morzsáktól is jóllakik a VILÁG!

Bertók László: Boldogság-dal

Eljön a napja meglásd,
tán észre sem veszed,
csak sokkal szebben süt rád,
csak mindenki szeret.

Nem tudod mitől van,
egyszer csak énekelsz,
s nevetsz mert a dallam
arról szól, hogy szeretsz.

Sétafikálsz az utcán,
s mindig jön egy barát,
s ha a kedved fogytán,
ő énekel tovább.

Szomorú vagy, magad
vagy, és úgy érzed, dől a ház,
egyszer csak kopogtatnak,
s ott áll, akire vársz.

A boldogság egy hajszál,
egy szó, egy mozdulat,
Csak mozdulj meg, csak szólj már,
csak el ne hagyd magad!

Harcos Katalin: Sorsunk...

Sorsom immár sorsodhoz kötődik.
Látod? Már létem léted része lett.
Mosolyom napfényként beléd szövődik,
s te ragyogsz rám a csillagok felett.

Szavad zenéje incselkedik velem,
s csengő kacagásom kísért, ha alszol.
Öledben hálok minden éjjelen,
mert akkor is vágylak, ha haragszol.

Lelked derűje a fénylő napom,
s szívem békéje az éjed csendje.
Öleljen lágyan szerelmes dalom,
hogy életed sebeit befedje!

Sorsom keresztelte az utadat,
lényed beivódott az életembe.
Hiába keresel ebből kiutat
mindig találkozunk a végtelenbe.

MIT KÍVÁNOK NEKED AZ ÚJ ÉVBEN?

Kívánom Neked, hogy mindig legyen részed abban az örömben, hogy megoszthasd valakivel a dolgaidat...

Azt kívánom, hogy néha legalább megvehesd magadnak azokat a dolgokat, amelyekről álmodozol, ne csak azokat, amelyek éppen hogy megteszik...

Kívánom, hogy legyen annyira jó memóriád, hogy a nehéz időkben is emlékezz a jókra...

Kívánom neked az apró örömök egyik legjobbját: azt, mikor fellapozol egy kedves könyvet, és érzed a lapok simogatását, és megpillantod a kedves, ismerős szavakat.

Kívánok neked tavaszt – az örömteli meglepetést, hogy az élet szebb, mint azt álmodni merted ...

Mindig új kezdet vár Rád, ha letérsz
a régi, ismerős, jól kitaposott ösvényről.
Olyan nehézségekkel találod szemben magadat,
melyekre álmodban sem gondoltál.
Lehet, hogy kétségek gyötörnek majd,
az is lehet, hogy félni fogsz –
de sok örömben is részed lesz.
Csak egy kanyar az ösvényen, és a világ
máris a lábad előtt hever. Egy újabb kanyar,
és egy csúszós peremű szakadékhoz jutsz.
Végig az úton rengeteg újdonság vár, melyeket
meg kell kóstolnod, szagolnod vagy érintened.
Ilyen lesz az út, melyet választasz.
És ettől lesz boldog az életed.

Gondolatban veled leszek...

Márai Sándor: Január

A harangok elhallgattak, az ünneplők a nagy csöndben az ablakhoz álltak, nézték a havas éjszakát, a múlt időre gondoltak, a halottakra, az életre.

Mit is akarok, még az élettől? – gondoltam, pezsgőspohárral a kezemben. – Élni végtelenül, mint egy sejt, melynek egyetlen értelme és becsvágya a korlátlan létezés?

Nem akarok már végtelenül élni. Mindent megkóstoltam, ízleltem a halált és az örömet. Most már az élet értelmét akarom. Mi az élet értelme?

Az évek elhozták ezt a titkot is: egy reggel felébredtem és megtelt velem az életem. Most minden egyszerűbb, érdekesebb és reménytelenebb. Az élet értelme az igazság. A tűnődés és a kétely, a kutatás és a kielégülés, a tévedések és káprázatok, a jelenségek, és az enyészet mögött van valamilyen közös értelem, mely sugárzik és áthatol mindenben. Ez az igazság nem tételes.

Az élet eltelt azzal, hogy reméltem vagy vágyakoztam. Ember vagyok. Mindenfélét akartam tőlem: szerelmet és gyűlöletet, embertelenséget és emberiséget, s mindenki az egészséget akarta. De az élet nem akart tőlem semmi mást, csak az igazságot. Erre születtem. Nehéz elismerni, még nehezebb elviselni. De talán nem is lehet másként élni, csak az igazság jegyében.

Igaz, olyan ez az öntudat, mintha valaki mindörökké dinamittal járna az emberek között. Nem lehet „gyakorolni” az igazságot, mert az emberi élet nem bírja el. De tudni róla, hallgatagon, mint az Istenről: ez az élet értelme. Mindent, amit az élet mutat, e különös és kegyetlen nagyítóüvegen át nézni, melyet Isten adott nekünk, s melynek köznapi neve az értelem. Már nem hiszek semmi másban, nem vágyom egyébre, csak az értelem igazságára. Mindenki meg akart alázni, magáévá akart tenni, a tömeg és az egyesek is, a munka és a nők, a halál és az öröm. De van egyfajta szabadság, mindezen felül, amelyet nem vehetnek el tőlem. Megértem valamire. Az életre? Vagy a halálra? Az igazságra értem meg, arra, hogy elviseljem, az értelem fegyverzetében, a világ és a halál ostromát.

Milyen érdekes és egyszerű most minden! Régebben, a vágyak, az ábránd és a dőre reménykedés ködfátyola mögött minden tetszetős és gyanúsan vonzó, kissé félelmes és veszélyes is. Az idő megtanított reá, hogy a halál az élet egyik büszke ajándéka, magyarázat és válasz is. Az értelem megtanított reá, hogy minden kielégülés adó a halálnak. Valamilyen nagyon finom halál-félelem van az öröm alján. De az igazság, mely egyszerre szólani kezdett hozzám az érzékelésből és az álomból, a tapasztalásból és a gondolatból, a versből és a tájakból, a zenéből és a tárgyaktól, ez a csodálatos, hidegfényű sugárzás, ez a legfinomabb és legkegyetlenebb érzékelés hideg és pogány ünneppé avatta az életet. Vegyél karjaidba, Idő, úsztass a végtelenség partjain. Már nem félek öleléseidtől. Nyitott szemmel fogadom, nem boldogan, nem boldogtalanul.

Csáky Anna: Télutó

Fejébe szállt a tavasz a télnek,
orcáin önfeledt mámor, dalol,
mögötte izgatott rügyek heherésznek.
s kijön a föld az olvadó hó alól.

Téblábol az erdőn, az idővel perel,
duzzadó erektől feszülő fáknak
dől neki behorpadt kebelével,
s elindul, mint akit hazavárnak.

A telihold süket fényében botorkál,
szédölög, havas koloncát lerázza,
meginog zavartan egy kibomló bokornál,
húzza lefelé jégcsapos szakálla.

Szemében elfolyó csillag lassú cseppje:
enged a fagy kemény szigetelése,
derengő fény zuhan bele a ködbe -,
sietne. nehogy a hajnalt lekésse.

Fejébe szállt a tavasz a télnek,
fülébe szerelmes szél hegedül -,
hazatántorog, mint a részeg,
s motyog magában decemberül.

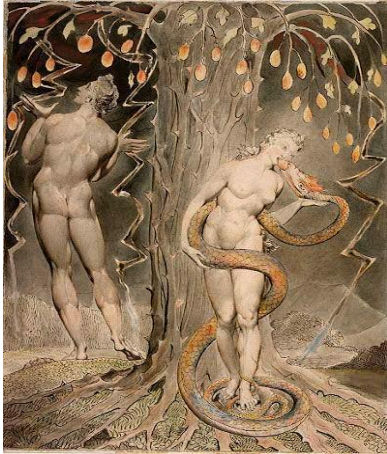
Hollósy Tóth Klára: Mint színt játszó, lenge kelme...

Figyeld a hajnalt,
lágyszele halkán
játszik az ágak ringó húrjain!
Nézz fel az égre,
festi fehérre,
s gyönyörű kékre a lágys baldahint!

S fényén a napnak
száll fel a harmat,
mintha a légnak lángnyelve lenne.
Napmeleg árad,
részeg imádat,
vegyül el vele a végtelenbe...

S figyeld az alkonyt,
fénye olyan, pont,
mint színt játszó, puha, lenge kelme!
Lilafényt lebbent,
s árnyakat itt lenn,
védőburokként a földre tekerve.

A bukásról!

Olvasom hetente egyszer-egyszer a facebook bejegyzéseit.

Általam ismert, amúgy segítőkész, jó szándékú emberek gyűlölködő megosztásait, amelyek azután további gyűlölködést szítanak.

Karácsony ünnepkörében olyan elszomorítónak láttam ezt a jelenséget. Hogy lehetnek ennyire vakok, akik hagyják magukat így vezetni

(megvezetni?). Miért nem adjuk meg a lelkünknek, hogy megpihenjen, megbékéljen? Mi lesz jobb, ha szítjuk az indulatot? Mi lesz más, ha egymás szájából kapjuk és fröcsögjük tovább a vádakat, hamis, vagy eltorzított híreket? A Rosszból soha nem lesz jó! – magyar nyelvünk tudja ezt: kutyából nem lesz szalonna! Gyűlöletből nem lesz építés, nem lesz Jobbítás, Jóság!!! Hogy lehetne ezt még érthetőbben elmondani, mint ahogy Karácsony ünnepe elmondja: A Teremtő Isten ember-csecsemőként kitette magát az emberi érzéseknek – az indulatoknak is. Ezen kívül még mit tegyen? – ezen gondolkodtam.

A gyűlölködőknek persze lenne ötletük: pusztítson, az ő kedvük szerint. De ki az, aki átlátja, hol van az Igazság? Csak Ő látja, mert Ő pártatlan. Pontosabban Ő teljesen az Ember pártján áll, akit szeretetből teremtett, üdvözített.

Azt mondta erre egy 83 éves ismerősöm: hol van erre a bizonyíték?

Hát ha nincs a szívünkben, akkor nincs sehol. Ezt nem a tudósok bizonyítják be, csak a Szeretet a Bizonyíték.

Érdemes lenne hát beállni a Szeretet mögé, hogy az álnok Gonosz ne győzedelmeskedjen! Újévben kezdjük újra az életet itt, ebben a kicsinyke, sok bajt megért országban! Kezdjünk el építeni: kapcsolatokat, kézfogást, Békét!

Koosán Ildikó: Odatalál

Száll ma az ének
zöldellő hegyhát
íve felett.

Ring a reménység
dér-fagyos ágon:
lesz kikelet!

Harmatok gyöngye,
pára göröngye
hív haza már,

fénybe, ha röppen,
lepke-örömben
odatalál.

Koosán Ildikó:

Gyere hozzám ma dél idején,
tele illattal, ízzel a konyha, elég
a magányból, költsük el együtt
dús lakománkat kedvvel ezért.

S mit tehetünk még? Nem

lehetetlen akárha,

kedvünket

tölteni

másba':

mély

poharunkban

Madeira

gyöngyöző

rubin

nedűje

töri az

alkonyi

fényt,

énekelünk,

rég látott tájra

árnyas lankákra

repíthet csapongó

képzeletünk.

V I C C O L D A L

3 éves kislány kérdezi:

- Apa, lelőhetem a Pistit a nyílpuskával?
- Dehogya, Isten ments! De hát tudod, miért nem?
- Mert nem mondtam, hogy kérem szépen?

3 éves kislány mutatja Anyjának a rajzát:

- Anya, Neked ez tetszik!

Esélyt sem hagyott rá, hogy elmondjam a véleményemet. Jó feleség lesz belőle.

4 éves kislány kérdezi:

- Anya, kaphatok a bonbonodból?
- Ezt azért kaptam, mert anyák napja van.
- Jó, de ha én nem lennék, Neked sem járna most semmi!

A gyerekeim kérdezték, milyen érzés anyának lenni. Ezért éjjel kettőkor felkeltettem őket, és közöltem velük, hogy szomjas vagyok, és lecsúszott a zokni a lábamról.

A nagyobb gyerekeim mondták, idén nyáron szeretnének valami újat kipróbálni... Megmutattam nekik, hogy működik a mosógép meg a porszívó.

Ha nem vagy biztos abban, hogy alkalmas leszel szülőnek, kérj meg valakit, hogy hajnali 5-kor kiabálja Neked százszor egymás után: Anya, anya!!!!....
Ha jól bírod, készen állsz a feladatra.

2 éves kislányom:

- Beragadtam, beragadtam!!!!
- Ez egy biztonsági öv. Éppen ez a lényege!!

Amíg apró gyerekek vannak az otthonodban, takarítani olyan, mint havat lapátolni hóesésben.

Az anyaság szabadság és túlórabér nélküli állás.. Ez bizonyítja, hogy ez tényleg vezető pozíció.

A kisbaba olyan, mint a Nescafé. Gyorsan készíthető és egész éjjel ébren tart.

Vásárlási törvények:

A férfi dupla árat is megad azért, amire szüksége van.

A nő bármit megvesz, amit fél áron adnak.

Általános megfigyelések és összefüggések:

Az a férfi sikeres férj, aki többet keres, mint amennyit a felesége költ.

Az a nő sikeres, aki talál ilyen férfit.

A nő a házasság elején azt reméli, a férfi meg fog majd változni, de téved.

A férfi a házasság elején azt reméli, hogy a nő nem fog megváltozni, de téved.

Minden vitában a nőé az utolsó szó.

Ha a férfi bármit mond ezután, az egy újabb vita kezdete.

A nőt addig aggasztja a jövő, amíg férjhez nem megy.

A férfit addig nem aggasztja a jövő, amíg meg nem nőül.

Ha boldog akarsz lenni a férjeddal, nagyon meg kell értened és egy kicsit szeretned.

Ha boldog akarsz lenni egy nővel, nagyon kell szeretned, és ne is próbáld megérteni.

Egy nő férfi nyugodtan megfeledkezhet a hibáiról, fölösleges két embernek észben tartania ugyanazt.

Az idegbaj öröklődő betegség. Én a gyerekeimtől kaptam.

Munkahelyi törvények:

okos főnök+ okos beosztott= haszon

okos főnök + buta beosztott= termelés

buta főnök+ okos beosztott= előléptetés

buta főnök+buta beosztott= túlóra

Hallom, végre átmentél az autóvezetési vizsgán. Akkor miért nem látlak soha vezetni?

- Nézd, engem ötször megbuktattak, mire jogosítványt kaptam. Nem leszek bolond most kockára tenni!

Az életbiztosítás olyan pénz, amit az kap meg, aki túléli a halálos balesetet.

